

over den for os ansvarlige Minister skal beslutte, bliver han derfor ikke Minister. Naar derfor Bedkommende ikke træder op med en anerkjendt Ansvarlighed for os, saa kunde jeg meget godt tænke mig, at Retten kunde komme til den Beslutning at sige: den Mand er ikke Kongerigets særlige Minister, og bærer derfor ikke Ansvaret for Rigsretten; dersom han har forbrudt sig, saa maa han tiltales ved de sædvanlige Domstole, thi han staaer ikke som en Minister, der bærer Ansvarlighed for Kongeriget. Der have vi en af de Udveie, som under saadanne Omstændigheder let kunne aabne sig. Det andet Punkt, som har været bragt paa Bane, er Rente af Kassebeholdningen, og i denne Henseende kan jeg heller ikke tiltræde den ærede sidste Talers Uttringer; jeg troer, at naar man tager den Sag ordentlig fat, saa vil det blive indlysende, at der tilkommer os de Renter, som Kassebeholdningen kan indbringe. Dersom det altsaa viser sig, at vi for vort Bedkommende skulle have et Besløb i Monarchiets Totalkassebeholdning af 1,200,000 Rd., saa kunne vi forlange, at Resten, altsaa henved 2 Millioner, bliver brugt paa en frugtbringende Maade, saaledes at den bærer os Renter. Dersom dette ikke skeer, men den bruges til at supplere den Kassebeholdning, der skalde præsteres af de andre Landsdele, men ikke er præsteret, saa paadrager man sig i Forholdet til os et Ansvar. — Derved vil jeg paa ingen Maade nægte, at det i høi Grad er ønskeligt, at der i denne Sag, ligesom overhovedet i alle saadanne Sager, kunde tilveiebringes en Overenskomst, og jeg vil ogsaa haabe, at det vil skee, naar der i en snæver Kreds forhandles derom.

S. Sage: Jeg kan dog ikke ganske erkjende det, som den ærede sidste Rigsdagsmand ansøgte, for rigtigt. Det er ikke Peer eller Boul, her er Tale om, men det er en af Hs. Majestæt Kongen udnævnt Minister, som det er overdraget at bestyre en vis Deel af de Anliggender, som særligt vedrøre Kongeriget. Forsaavidt som Finantsministeren for Monarchiet bestyrer Kongerigets Kassebeholdning, er han i den Deel af sin Bestyrelse Hs. Majestæts ansvarlige Minister for Kongeriget, og

altsaa bærer han Ansvaret for tagne Beslutninger. Jeg kan ikke see, at der kan være nogen Tvivl om, at Ansvaret er hos den Minister, som underskriver Beslutninger; ja, dersom det kunde tænkes, at en eller anden Mand i Landet, som ikke var Minister, fik Kassebeholdningen ihænde, saa vilde det være en anden Sag. Med Hensyn til Rente, forekommer det mig dog givet, at vi have levet under Forhold, hvor vi ingen Rente have faaet af Kassen. Det er altsaa ikke givet, at vi faae Rente, fordi vi have en Kassebeholdning. Jeg tvivler ikke paa, at vi ville faae den efter det Forslag, der er fremkommet, men vi have ingen Magt til at tiltvinge os den, uden igjennem den altid besværlige Ministeransvarlighed.

Siemroth: Det er med Hensyn til det sidste Punkt, som den ærede sidste Taler berørte, at jeg troer det er nødvendigt at udtale et Par Ord. Førend Loven af 2den October 1855 kom ud, gif Kasseforvaltningen i Gæ. Denne Tilstand blev overført paa den nærværende, men deraf følger naturligvis ikke, at vi skulle tabe Rente af det, der ved Beregning findes at være Kongerigets Kassebeholdning, deraf følger kun, at den Fælles-Finantsminister, som har den hele Kasseforvaltning, maa gjøre Kassebeholdningen frugtbringende; men Danmark kan ikke tabe Rente af den Kassebeholdning, som den efter rigtig Regning skal have. Det bliver altsaa, som det ogsaa blev antydet af den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad), Finantsministeren, der gjør Kassebeholdningen frugtbringende, og det er altsaa ham, der bliver ansvarlig for, at den bliver gjort frugtbringende, thi naar der er en Kassebeholdning, følger det ligesom af en god Finantsbestyrelse, enten der er en Lov derfor eller ikke, at den maa gjøres frugtbringende, og den, der eier Kassebeholdningen, har Ret til at kræve Rente deraf. Denne Lov behøvedes saaledes ikke for at vi kunne faae Rente af vor Kassebeholdning. En anden Sag er det, at man vilde gaae ind paa Loven for ikke at skabe Regjeringen for store Vanskeligheder. Det, hvormed der ellers i Almindelighed kunde blive